DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

(5) II. HET VALSCHE SIERAAD. (Vervolg)

De portier van het hotel tikte groetend aan zijn pet. „Een telegram, Mr. Jenkins!" De detective knikte en scheurde het tezamengevouwen blad open. Het luidde:

„Gravin Ankarström vanavond tuinfeest Zweedsche gezantschap."

Joe Jenkins las de weinige woorden twee-, driemaal en steeg in de lift. En terwijl hij omhoog ging, klaarde zijn gezicht meer en meer op, en zijn lippen spitsten zich tot een vroolijke ragtime.

De tuin van het gezantschap, die zich wijd en schaduwrijk achter het paleis uitstrekte, straalde in het licht der duizenden lampions. Door het groen der boschjes schemerden kleurige lichten; vanaf een verborgen estrade ruischten de tonen van een Braziliaanschen dans over de uitgelezen gastenschaar neer, die lachend en pratend onder de eeuwenoude boomen wandelde.

Aan een der kleine tafeltjes hield een der gevierdste schoonheden van het internationale gezelschap, gravin Ankarström, vormelijk cercle. Juist gingen haar blikken glimlachend naar den slanken Amerikaanschen attaché, die haar een ruiker orchideeën overhandigd had.

Plotseling maakte zij een verschrikte beweging naar haar hals, en in het volgend oogenblik viel het kostbare brillanten collier, dat haar hals sierde, kletterend op den grond. Ze keerde zich om.

Een vreemde heer stond voor haar.

Vóór de gravin zich bukken kon — niemand in haar omgeving had het kleine ongeval bemerkt — bukte zich de vreemde heer, die toevalligerwijs voorbij scheen te gaan, en gaf de dame met een buiging haar eigendom terug. Zij bedankte glimlachend en legde het sieraad weer om haar hals. Toen zij zich weer tot den vreemde omwendde had het gewoel hem reeds opgenomen.

„Wat heeft u, Mr. Taylor?" vroeg de gravin lachend aan den attaché, die nadenkend, bijna verbaasd in de richting staarde, waarin de bereidwillige onbekende verdwenen was.

„Wat heeft u, Mr. Taylor?" herhaalde de gravin vragend.

De attaché draaide verward het hoofd om. Op zijn gezicht lag nog altijd de uitdrukking van een grenzenlooze bevreeemding, toen hij aarzelend, als ter verontschuldiging, zei:

„De heer, die zoo juist uw collier opgeraapt heeft.... de heer...."

„Nu, mijn beste attaché.... wat is er met dezen heer?"

„Deze heer," zei de Amerikaan bijna ademloos, „deze heer was niemand anders dan mijn beroemde landgenoot Mr. Joe Jenkins...."

De auto, die ratelend en suizend voort raasde, had de laatste uitloopers der groote stad verlaten en sloeg de zwijgende Pappelallee in, die lang uitgestrekt en donker op de kleine villa-kolonie Perlitz toeliep. Aan den horizon stond ginds dreigend de zwarte silhouet van het nachtelijke Nadelwoud. Een vochtige zuidwester streek zuchtend door de boomen. Ginds, boven het woud, brak een oogenblik de maan tusschen de saamgepakte wolken door, en haar sidderende stralen glinsterden zeldzaam op het elzenboschje, dat het moerassige meertje omzoomde.

In de verte blafte een hond — een teeken van leven in de doodsche stilte.

Een paar lichten blitsten op en verdronken weer in de zware schaduwen. Rustiger gleed de wagen voort: de grintweg had hem opgenomen. Een kort signaal; de wagen stond stil voor een donker huis. Een oogenblik scheen het, alsof van achter een der boomen aan den anderen kant van den bocht der straat een menschelijke gestalte opdook; een zacht knarsen als van haastige schreden, dan verdween de schaduw in het donker der boomen.

Joe Jenkins deed het tuinhek open en ging met vaste schreden rond het huis. Daar aan den achterkant vlamde een licht op. De detective klopte aan het raam van de helverlichte werkplaats.

„Mr. Jenkins!" Op het gezicht van den houtsnijder kwam een uitdrukking van vreugde, toen hij den gast binnen liet.

„Ja, mijnheer Michaelis," de stem van den detective klonk ernstig.... „U zult verbaasd zijn over het late uur van mijn bezoek. Intusschen — ik kom niet geheel en al met leege handen..."

„Ik ben u dankbaar dat u gekomen is, Mr. Jenkins," antwoordde de houtsnijder met een diepe ademhaling. „Ik heb den laatsten nacht geen oog dicht gedaan. En zoo zou het wel al deze nachten gegaan zijn...."

HET OPIUMSCHUIVEN.

Wij brengen op deze pagina een tweetal interessante foto's van het opiumschuiven in Ned. Oost-Indië, waaraan vooral de inlanders zeer verslaafd zijn. Tot welke rampzalige gevolgen deze hartstocht leidt, is genoegzaam bekend. Het is een zeer sterke natuur, die, eenmaal onder de bekoring van het opium, zich eraan weet te onttrekken en deze slechte gewoonte weet af te wennen. Op de afbeelding hierboven ziet men den houder van een opiumkit (een Chinees) die zijn cliënt de toebereidselen voor het opiumschuiven verschaft heeft.

HET OPIUMSCHUIVEN.

Een oude, verslaafde opiumschuiver gereed om zijn opiumpijp te rooken. Men ziet duidelijk de treurige gevolgen van dezen hartstocht op 's mans uitgeteerde gelaat en in z'n woest tintelende oogen.

De detective wierp een snellen blik naar buiten in den nachtelijken tuin. Een nauw merkbaar glimlachje speelde om zijn mond — knarste daarbuiten niet een zachte tred? „Hier breng ik u het sieraad terug," hij knipte het deksel van het zwarte kastje open; de ander wierp er een snellen blik op en knikte. Jenkins plaatste het étui op het kleine zijtafeltje, dat niet ver van het venster in een hoek stond. „Overigens.... een afschuwelijke warmte hier.... vindt u het goed?" en zonder een antwoord af te wachten, stootte hij één der kleine vensters open. De frissche, vochtig-warme nachtlucht drong met van geuren zwangere golven naar binnen.

„Om met het begin te beginnen, mijnheer Michaelis," begon Joe Jenkins, „wil ik u allereerst iets van het similicollier vertellen, dat u voor twaalf mark gekocht hebt en dat zich plotseling een echt sieraad van 200.000 mark getoond heeft... Is het u bekend, dat de laatste betrekking van uw vrouw die was van kamenier bij gravin Ankarström?"

Een weinig verrast keerde de houtsnijder zich om.

„Zeker, Mr. Jenkins... Ze was twee jaar en drie maanden bij gravin Ankarström."

„Weet u ook, dat uw vrouw toen ter tijd zoo goed als verloofd is geweest.... verloofd met den kamerdienaar van den graaf?"

De gevraagde sprong achteruit. „Verloofd.... met den kamerdienaar?" herhaalde hij stamelend. „Neen.... dat wist ik niet.... dat is.... dat is...."

„Zet dat uit uw hoofd," weerde de detective lachend af. „Uw tegenwoordige vrouw heeft de verloving verbroken, nadat zij u heeft leeren kennen.... Ze heeft in elk opzicht correct en netjes gehandeld. En om u ook te zeggen, waarom uw vrouw de verloving met den ander heeft verbroken: zij ontdekte op een dag, dat hij een dief was."

De kunstenaar schudde treurig het hoofd. „En van dit alles heeft ze me nooit een woord gezegd!"

„En daarin heeft ze gelijk!" zei Joe Jenkins knikkend. „Want waarom zou ze u onnoodig het hoofd moe maken? Ze heeft er alleen genoeg aan te dragen gehad.... want wanneer alles niet bedriegt, heeft ze hem heel lief gehad!"

Onwillig hief Michaelis het hoofd op. „Waaruit besluit u dat?" vroeg hij op trotschen toon.

„U zult het dadelijk hooren.... Overigens — geen reden voor jaloerschheid op den armen schelm!.... Op een dag, terwijl de gravin op reis was, ontdekte Felix, de kamerdienaar, plotseling, dat de jonge weduwe van zijn overleden meester — want hij was reeds onder graaf Ankarström in betrekking geweest — nu, dat zijn meesteres haar kostbaar brillanten collier bij vergissing thuis had laten liggen.

De grafelijke familie woonde toen ter tijd op een bezitting in de nabijheid van Glücksburg, en de gravin was voor drie weken naar Gothenburg gegaan.

Felix, de kamerdienaar, zag het collier, dat een ongehoorde waarde vertegenwoordigde, en een gedachte kwam bij hem op... drie weken had hij den tijd.... drie weken.... dat was voldoende, om een nauwkeurige kopie van dit prachtige sieraad te doen vervaardigen. Dat kostte hem wel is waar bijna al zijn spaarduiten.... maar.... de zaak bleef nog altijd loonend genoeg. En toen de gravin na drie weken terugkeerde en voor den eersten keer weer het sieraad aandeed, toen vermoedde ze niet, dat zij een verzameling waardeloos glas om haar hals droeg.... Eén ding mag ter verontschuldiging gelden: Felix was in deze huishouding zonder man, opgezegd; den vijftienden moest hij het huis verlaten.... de ontstemming over dit ontslag, dat hij voor ongegrond en overbodig hield, zal er toe hebben meegewerkt.

Nu begon een periode van ontgoochelingen voor Felix die zich reeds een rijk man voelde. Juist de groote waarde van deze opvallend groote zeldzame steenen, hun bijzonder eigenaardige glans, stonden hem overal in den weg; overal dreigde de zeldzaamheid der steenen tot verraadster te worden. (Wordt vervolgd).

Meindert Hobbema, een beroemd Nederlandsch schilder, in 1638 te Amsterdam geboren, werd vooral geïnspireerd door de schilderachtige streken van Drente en Gelderland, die hij met een kunstenaarsoog gadesloeg en met veel talent op het doek vereeuwigde. Met een natuurlijke voorstelling der landschappen vereenigde hij helderheid en kracht en hij onderscheidde zich door een schitterend coloriet, terwijl hij door zijn doorschijnende schaduwtinten een onweerstaanbaar effect bevorderde.